

vil ministeriet således ikke betragte sygdommen som »livstruende«. Dette synes ikke gennemtænkt. De fleste vil vist kalde en sådan sygdom livstruende. I øvrigt kan det undre, at man ikke har medtaget »svært invaliderende«. Skulle vi få en uheldbrede sygdom, der medførte svær livsvarig invaliditet, er strafbehovet nok lige så stort som ved AIDS. Det kunne jo let vedrøre en sygdom med betydelig højere smitterisiko end AIDS. Det anføres i bemærkningerne med rette, at smitterisikoen ved AIDS muligvis er for lille til at være omfattet af stk. 1. Efter stk. 1 vil en betydelig invaliditetsrisiko være tilstrækkelig, men stk. 2 synes at skulle være den specielle bestemmelse for sygdomssmitte. Også på dette punkt vil retsstillingen således blive uklar.

Vedrørende erstatning fra staten

Efter lov om erstatning fra staten til ofre for

forbrydelser § 1 har ofre for forbrydelser krav på erstatning for personskade. Hvis en person bliver smittet ved en andens overtrædelse af den nye bestemmelse, har den smittede sandsynligvis/muligvis krav på erstatning efter nævnte lov. Dette gælder også, selv om gerningsmanden ikke findes, jf. § 6, nr. 1. Ingen kender vel erstatningsbeløbets størrelse. Denne tilsyneladende refleks af den foreslåede lovbestemmelse har næppe været overvejet i Justitsministeriet. I hvert fald bør lovgiver tage stilling til spørgsmålet.

Vedrørende afsoning

De gerningspersoner, der vil blive dømt efter den nye lovbestemmelse, vil i et vist omfang være dødssyge. Hidtil har der over for denne persongruppe været ført en lempelig benådningspraksis. Skal denne fortsættes eller ændres?

GORM TOFTEGAARD NIELSEN